

› Fokker van het Jaar

Jan Greve, een visionair die altijd zijn gevoel volgt

De commissie voor de verkiezing van de Springpaardenfokker van het Jaar hoefde niet lang in beraad afgelopen zomer. Niet alleen de foktechnische resultaten van Jan Greve, maar ook zijn inzichten en visie maken hem al decennia lang tot een bijzonder succesvolle fokker. Op alle fronten heeft hij bijgedragen aan de verbetering van de (spring)-paardenfokkerij en in Ermelo kon hem daarom deze oeuverprijs toegekend worden.

Tekst: JENNEKE SMIT — Beeld: JESSICA PIJLMAN E.A.

Als fokker, hengstenhouder en veterinaire heeft Jan, hier met zijn zoon Kees en de KWPN-hengst Lingo van de Watermolen (v.Connect), zijn stempel al weten te drukken op de paardensport.

Jan Greve koestert nog steeds goede herinneringen aan zijn zelfgefokte hengst Creool (v.Akteur), waarmee zowel dochter Joffra als zoon Willem tot successen kwamen.

Jacob Meijssen

Als veterinar, fokker van succesvolle sportpaarden in verschillende fokrichtingen en hengstenhouder weet Jan Greve (75) al ruim een halve eeuw zijn stempel te drukken. De combinatie van theoretisch goed onderlegd en praktijkgericht ingesteld zijn, maakt hem een bijzonder wijs man. Veel van zijn verworven wijsheden heeft hij kunnen toepassen in zijn fokkerij en dat heeft al tot een reeks successen geleid.

Beste besluit

Het levensverhaal van Jan Greve maakt al snel duidelijk dat de paarden een rode draad vormen. “Van zowel vaders- als moederskant heb ik die liefde meegekregen. Mijn vader heeft gereden, net als een aantal van mijn ooms en tantes. Hij fokte paarden voor de hobby, gebruikte ze voor het werk op de boerderij en was een echte liefhebber. Zo kon hij moeilijk afscheid nemen van de paarden waarmee hij werkte. Hij gunde ze nadien liever een rustig leven bij de buurman dan dat ‘ie ze naar de slager bracht. Dat herken ik wel. Ik kan soms ook moeilijk afscheid nemen. Zelf ben ik een pony begonnen, om vervolgens op m’n twaalfde de overstap naar de paarden te maken en ik kijk met veel genoegen terug op die periode. Ik ging lopend met het paard naar de manege in Enschede, op de locatie waar toevallig tegenwoordig de nieuwe paardenkliniek van

De Watermolen is gevestigd, en kreeg daar rijlessen van Tanja de Conne. Zij leerde mij toen al op een moderne manier paard te rijden: meer op gevoel dan op kracht. Dat was voor die tijd behoorlijk vooruitstrevend en die manier van rijden kwam uit Italië. Op zondagochtend kon ik dan de benen van m’n paard wassen, vijf kilometer naar de manege stappen, en na een uur les weer vol goede moed naar huis. Ik heb daar veel van geleerd”, blikt Jan terug.

Dienstplicht

Een aantal jaar later zorgt de dienstplicht voor een nieuwe stap in Jans leven. “Ik heb een klein jaar in Wageningen gestudeerd en ben toen in dienst gegaan. Eigenlijk is dat het beste besluit uit mijn hele leven geweest, want dat heeft me ontzettend veel gebracht. Zowel direct als indirect. Na twee weken ving een adjudant op dat ik een paardenliefhebber was, en voordat ik het wist kwam ik als groom op de koninklijke stal in Soestdijk terecht. Daar was ik stalhulp en kon ik een aantal paarden gaan rijden, waarbij ik begeleid werd door onder meer John Duiser. Hij leerde mij veel over de basis van het paardrijden. Daarnaast had ik tijd over om ’s middags nog wat paarden te rijden bij familie Laseur, die zat daar vlakbij. Via hen en de koninklijke stallen kwam ik in contact met hun dierenarts Evert Offereins uit Bosch en Duin.”

Tomas Holbecker

Een van de op topniveau presterende fokproducten van Jan Greve is deze Carambole-zoon Quantum Robin V, waarmee Matt Garrigan de Grand Prix van Praag won.

air/bank

Veterinair

Dat contact leidde er toe dat Jan Greve hetzelfde pad als veterinaire is gaan volgen. “Ik vroeg of ik een keer een dag met hem op pad mocht en daardoor werd ik ook door het vak gegrepen. Bij toeval bleek dat Everts vrouw mijn moeder nog van vroeger kende, dus al snel werd ik daar kind aan huis. Als ik daarop terugkijk, zie ik het als voorrecht dat ik zoveel van anderen heb mogen leren, ik hoefde niet alles zelf uit te vinden. Na mijn dienstperiode ben ik begonnen met de opleiding diergeneeskunde en ben in die tijd steeds bij Offereins in de leer gebleven.” Na het afronden van de opleiding trad Jan Greve toe tot de maatschap in Bosch en Duin. “Dat was eind jaren zeventig en ik had het enorm naar mijn zin. We hadden een goede praktijk, een fijn huis, ik kon super met Evert opschieten en het waren drukke dagen met plezier in het werk. Want wat hebben we een lol gehad. Op een gegeven moment trok mijn vader aan de bel. Hij wilde stoppen met de boerderij hier in Haaksbergen en hij vond in mijn broers en zussen geen opvolger. Na lang beraad en met pijn in het hart heb ik toen Bosch en Duin verlaten, en heb ik hier het familiebedrijf in Haaksbergen overgenomen. Vanaf 1982 hebben we hier de paardenkliniek opgebouwd en in 1983 is Willem geboren, als achtste generatie Greve op deze locatie. De Watermolen is al sinds 1870 in het bezit van onze familie, dus dat is wel heel bijzonder.”

Hengstenhouderij

Parallel aan zijn inmiddels gerenommeerde paardenkliniek timmerde Jan ook aan de weg met zijn hengstenhouderij. Dat begon dankzij de in 1981 aangeschafte Furioso II-zoon Voltaire. “Over die hengst heb ik het nog vaak en word ik ook nog vaak aangesproken. Ik was op pad met Henk Nijhof, met wie ik goed contact had en onder meer buitenlandse hengstenkeuringen bezocht. In Oldenburg zagen we Voltaire in een groepje van zeven of acht hengsten. Zijn fokker wilde hem niet naar de hengstenkeuring doen, omdat hij maar 1.60m groot was, hij had een schiefel zo groot als een vuist én een scheur in zijn hoef. Maar hij had ook wat aparts: hij was zeer goed gefokt met een halfbloed als grootmoeder, hij keek me aan die grote ogen in z'n hoofd, echt een wakkere en intelligente blik. We lieten hem springen en waren er direct weg van. Hij sprong echt goed en zo hebben we hem gekocht. Hij ging met mij mee naar Bosch en Duin. We hadden bij ons in de achtertuin een stalletje vrijgemaakt en daar hebben we hem klaargemaakt voor de hengstenkeuring. Daarna is hij meeverhuisd naar Haaksbergen. Voltaire is in 1979 geboren en speelt nog steeds een belangrijke rol in de huidige sportpaardenfokkerij. Het is zeker mooi dat we daaraan hebben kunnen bijdragen.”

In de loop der jaren volgde een reeks invloedrijke hengsten bij De Watermolen, waaronder Guidam, Julio

JELKE HEIDA – FOKKER VAN HET JAAR DRESSUUR: “WAT DOET DE TITEL MET JOU?”

Een heel emotioneel beladen verkiezing was die van de Dressuurpaardenfokker van het Jaar. Zo'n vier maanden voorafgaand aan het uitreiken van deze titel, moest Jelke Heida afscheid nemen van zijn vrouw Linda, met wie hij zich zo'n 35 jaar lang vol passie met de fokkerij heeft beziggehouden. “Voor mij is het een heftig jaar geweest, het was een jaar vol emoties en verdriet. Daar stonden goede resultaten op de hengstenkeuring en de verkiezing tot Fokker van het Jaar tegenover. Mijn grote liefde Linda is op 4 april op een leeftijd van slechts 62 jaar gestorven. Het was erg moeilijk om deze titel, die we samen hebben verdiend, in mijn eentje in ontvangst te nemen”, vertelt Jelke. “We hebben in zo'n 35 jaar rond de 75 paarden gefokt. We hebben ze met veel liefde opgefokt en geprobeerd om telkens aan de juiste mensen te verkopen, zodat ze mooie kansen zouden krijgen. Linda had voorspeld dat wij dit jaar als Fokker van het Jaar uitgeroepen zouden worden, maar wat had ik dat graag samen met haar gedaan. Voor haar stond het vast: “Je gaat er gewoon heen, ik ga met je mee en ik sta naast je, lieverd”, sprak ze nog kort voor haar overlijden. En zo is het gebeurd. Uit naam van Linda wil ik iedereen bedanken die ons heeft voorgedragen en ik zet de fokkerij met Linda in mijn gedachten voort.” Jelke Heida is benieuwd wat de verkiezing van Jan Greve tot Springpaardenfokker van het Jaar teweeg heeft gebracht.

“Jan, het is voor iedereen verschillend hoe je zo'n mooie titel in ontvangst neemt. Voor mij was het extra emotioneel dit jaar, maar hoe heb jij dat beleefd? Jij stond er samen met jouw familie. Als je terugkijkt naar jouw fokkerij, en je krijgt deze prachtige prijs, wat doet dat dan met jou? Het is een beloning voor je levenswerk.”

Jan Greve: “Het is altijd mooi om erkenning te krijgen en dit kwam voor mij als een verrassing. Gelukkig waren mijn kinderen en vrouw ervan op de hoogte, en was iedereen aanwezig bij dit speciale moment. Het heeft ons heel veel reacties opgeleverd, ook van mensen waarvan ik het niet verwachtte. Ik denk er met een grote glimlach aan terug en hopelijk lukt dat jou ook. Ik vind het heel knap dat jij samen met Linda met zo'n klein aantal merries tot deze successen bent gekomen, dat is echt een gave.”

Mariner xx, Scandic, Carambole, Karandasj, Creool en Mytens xx. Als hengstenhouder is Jan Greve al menigmaal vernieuwend geweest en ook in zijn eigen fokkerij heeft hem dat veel gebracht. “Guidam is ook zo'n hengst waarin ik direct veel geloof had. Ik weet niet of ik er oog voor heb, maar ik heb altijd sterk vertrouwd op mijn gevoel. Dat gevoel is voor mij altijd belangrijker geweest dan cijfertjes of indexen. Guidam kwam uit de eerste jaargang van Quidam de Revel, en ik had toen drie zonen bekeken, waarvan Guidam mij met afstand het meeste aansprak. Ik kocht hem als tweejarige in Frankrijk en het is heel mooi om dan te zien dat zo'n hengst uiteindelijk in zowel de sport als fokkerij succesvol is. Op de Olympische Spelen van Hong Kong wonnen zijn zonen Ninja la Silla en Authentic zilver en brons.”

Volbloedliefhebber

Wie aan Jan Greve denkt, denkt aan volbloeden. Tien jaar lang trainde hij ze zelf. Greve fokte met Watermill Fourth xx en Watermill Seventh xx twee volle broers die allebei als driejarige de Derby wonnen. Op de renbaan werd de fokker uit Haaksbergen tot twee keer toe bekroond tot beste eigenaar/trainer van Nederland. In de jaren '80 en '90 haalde Jan ten behoeve van de rijpaardenfokkerij diverse volbloeden naar Nederland, zoals de eerder genoemde Mytens xx en Julio Mariner xx, maar ook bijvoorbeeld Colway Bold xx, Painter's Row xx, Albaran xx en de voornamelijk in Duitsland zeer invloedrijke Lauries Crusador xx. “Lauries kocht ik samen met Egbert Schep en Nijhof, en hebben we toen direct doorverkocht aan Maas J. Hell. De voorliefde voor volbloeden kreeg ik op jonge leeftijd al mee van Evert Offereins, die nauw betrokken was bij de eventingsport. Nog steeds kan mijns inziens de springpaardenfokkerij niet zonder volbloed. Het gebruik van de volbloed vraagt om een langetermijnvisie, maar draagt enorm bij aan de intelligentie, duurzaamheid en elasticiteit. Volbloeden kunnen heel goed verruimen en verkorten in hun lichaam voor de galop, die eigenschap hebben we in de huidige sport ook zeker nodig. En volbloeden hebben het karakter om te willen winnen. Soms denk je wel eens: wat bezielt dat paard? Waarom rent hij zoveel harder dan een ander? Net als bij een springpaard: waarom snappen sommige paarden precies dat ze van de balken af moeten blijven? Wat motiveert hen? Er is een mooi gezegde over, en dat luidt: life is the choice between pain and pleasure. Als een springpaard er een balkje af tikt, levert dat hooguit een irritatie op. Als een paard met hetzelfde gemak foutloos kan blijven, is dat dus de beste keuze, want dan heeft hij die irritatie niet. Maar als het veel moeite kost om foutloos te springen, wordt het weer een ander verhaal. Daarnaast is het naar mijn mening zo dat een paard zo zijn best doet om ons, als mens, te plezieren. Die winnaarsmentaliteit zit in de volbloedfokkerij verankerd, dat noemen we ook wel het ‘gif’ in de paarden. We moeten volbloed blijven toevoegen, anders zijn we snel op de weg terug in de fokkerij.”

Te gewoon

“Dat zie ik wel als een gevaar van de moderne fokkerij: dat de paarden te snel te gewoon worden. Natuurlijk is niet elke

ruiter gebaat bij een heel intelligent en scherp paard, maar voor de topsport zijn die eigenschappen onontbeerlijk. Zeker voor een springpaard is het heel wenselijk dat hij soms zelf initiatief toont en heel goed meedenkt met de ruiter, terwijl dat bij een dressuurpaard minder op prijs wordt gesteld. Hier op de kliniek hebben we altijd heel duidelijk het verschil ervaren tussen hoog en lager in het bloed staande paarden. Aan een volbloed moet je alles rustig uitleggen, want als je die een klap zou geven, dan kom je twee weken lang de box niet meer in. Een kouder paard staat gelijk drie weken in de houding na een correctie. Veel ruiters zijn beter af met een wat lager in het bloed staand paard, die zijn ook minder kwalijk nemend. Je kan nu eenmaal beter je boodschappen doen met een Volkswagen Caddy dan met een Ferrari, maar een race tegen Max Verstappen winnen zit er dan niet in.”

Begin van de fokkerij

De passie voor fokkerij zat er al van jongs af aan in bij Jan. En die fokkerij, dat is uiteindelijk waardoor hij de titel Springpaardenfokker van het jaar 2023 heeft verdiend. Zijn fokkerij heeft een hele reeks internationale springpaarden opgeleverd. Zo is Jan onlosmakelijk verbonden met de Twiggy-stam, waaruit hij onder meer de internationale sporthengst Creool (v.Akteur) fokte. Met deze hengst won dochter Joffra in 1997 teambrons op het EK voor de jeugd in Moorseele, en later won zoon Willem onder meer de klasse ZZ op de Hippidae en nam hij deel aan het EK in Münchwillen. Andere zelfgefokte succesvolle paarden uit deze lijn zijn bijvoorbeeld de Ramiro-zoon Domino, de internationale sporthengst Madison (v.Guidam) en meer recent Lingo van de Watermolen (v.Connect). “Dat Joffra met Creool won, is nog altijd een van de mooiste herinneringen die ik heb. Mijn eigen dochter op een zelfgefokt paard, dat blijft iets speciaals. Joffra rijdt overigens nog steeds, net als haar twee kinderen, dus daar gaat ze ieder weekend mee op concours.”

SUCCESVOLLE FOKPRODUCTEN

Tallose springpaarden hebben vanuit de fokkerij van Jan Greve hun weg gevonden naar topruiters en/of topprestaties. De Fokker van het Jaar 2023 fokte onder andere de volgende succespaarden:

- › **Wietvot/Lansdowne** (v.Guidam) ISP 1.60m
- › **Waterford** (v.Coolcorron Cool Diamond) ISP 1.60m
- › **Kyraleen** (v.Quidam de Revel) ISP 1.60m
- › **Quantum Robin V** (stb.naam Iguest W, v.Carambole) ISP 1.60m
- › **Vandavid** (v.Madison) ISP 1.60m
- › **Barrichello** (v.Madison) ISP 1.60m
- › **Gonzalo** (v.Viceroy T) ISP 1.60m
- › **Fecybelle** (v.Carambole) ISP 1.60m
- › **Elien** (v.Carambole) ISP 1.60m
- › **Farnell** (v.Carambole) ISP 1.50m
- › **Watermill Art SFN** (v.Connect) ISP 1.50m

Creool

“Aan Creool heb ik heel goede herinneringen. Zo weet ik nog dat hij met Willem deelnam aan de finale op Indoor Hengelo en na de finishlijn ging Creool naar links, en wilde Willem naar rechts. Willem viel eraf en Creool galoppeerde door, zo langs de uitgang om vervolgens weer terug te komen bij Willem. Daar stopte hij, zodat Willem weer kon opstappen. Dat paard was zo intelligent en mensgericht. Het was veel logischer geweest dat hij door de uitgang naar buiten was gegaan, maar dat zat niet in z'n aard. Hij haalde liever zijn ruiter op.”

De Twiggy-stam begon Jan met Creool's moeder Twiggy. “Ze was een dochter van Lucky Boy xx uit een moeder van Koridon xx. Ik zag haar in 1978 als jaarling op de premiekeuring in Borne en stond echt aan de grond genageld toen ze binnenkwam: wát een aparte merrie. Goedkoop was ze allerminst, maar ik wilde haar hebben. Mijn vader was achteraf boos dat ik zo'n dure jaarling had gekocht, maar Twiggy had iets extra's en dat heeft ze later gelukkig ook bewezen. Ze kwam uit een goede stam en daar lette ik toen al op. Ik heb altijd veel waarde gehecht aan de familie waaruit een paard komt. Want je fokt niet met een paard als individu, maar met zijn of

Het inschatten van de kwaliteiten begint als veulen al. Van ieder fokproduct houdt Jan Greve zijn bevindingen bij qua exterieur, gezondheid, gedrag, intelligentie, vrijbewegen en vrijspringen.

HARRIE TONNAER – FOKKER VAN HET JAAR TUIGPAARD: “HOE KUNNEN JONGE FOKKERS HOBBYMATIG EEN FOKKERIJ OPBOUWEN?”

Tuigpaardenfokker Harrie Tonnaer uit het Limburgse IJsselsteyn houdt zich al vanaf 1979 bezig met de paardenfokkerij en heeft er vanaf het begin naar gestreefd om iedere generatie voor verbetering te zorgen. Dat leverde hem al heel wat successen in de tuigpaardenfokkerij én de verkiezing tot Tuigpaardenfokker van het Jaar 2023 op. “We zijn in Lunteren gehuldigd en dat was heel mooi, hoewel het jammer was dat mijn familie er niet van op de hoogte was gebracht: anders hadden we het samen kunnen vieren. Later op de fokdag zijn we nogmaals in het zonnetje gezet, dus daar denk ik met veel plezier aan terug. Sowieso hebben we heel veel reacties ontvangen”, blikt de 76-jarige fokker terug. “Het is geen gemakkelijke fokrichting. Ik zie het veel om me heen, allemaal gepassioneerde fokkers zonder opvolgers. Ook wij hebben geen opvolgers voor onze fokkerij en er worden hier in Limburg veel minder concoursen georganiseerd dan voorheen. Daar maak ik mij wel zorgen over. Het is wel een positieve ontwikkeling dat mensen uit de rijpaardenfokkerij regelmatig interesse tonen in de tuigpaarden, en zich daar ook actiever mee bezig houden tegenwoordig. Maar voor de jongere generatie wordt het een moeilijk verhaal vrees ik.” Daarmee samenhangend is Harrie’s vraag voor Jan Greve:

“Voor de jongere fokkers zonder boerenachtergrond is het haast niet meer op te brengen om hobbymatig een fokkerij op te bouwen. Dat geldt bij zowel de tuigpaarden als de rijpaarden. Hoe zie jij dit?”

Jan: “Niet alleen voor de kleine fokker, maar ook op grotere schaal wordt het steeds lastiger door alle stijgende kosten en toenemende regelgeving. Er is een groot politiek probleem gemaakt van iets, stikstof, wat normaal geen probleem is in de natuur. Twee jaar geleden was het veel te droog in Nederland, nu is het weer te nat. We zijn zeker afhankelijk van wat de politiek de komende jaren gaat doen, maar het staat wel vast dat het er niet makkelijker op gaat worden voor de paardenliefhebber. Over de politiek kan ik een boek schrijven, maar we moeten het er nu mee doen. Alle kosten stijgen en het vergt veel doorzettingsvermogen. Toch hoop ik dat de passie bij de meeste mensen overwint en we met zijn allen kunnen blijven genieten van de fokkerij en sport. Daarbij moet de kwaliteit altijd leidend zijn: een goed paard is altijd geld waard, óók een tuigpaard. Als je niet streeft naar de hoogst mogelijke kwaliteit, wordt het heel moeilijk om uit de kosten te komen en dan neemt het plezier ook af.”

haar familie. Dat geldt voor zowel de merries als de hengsten. De stam, die moet deugen. Het is net als met aardappelen, die gedijen ook niet op een slechte grond.”

Twiggy- en Leen-stam

Tegenwoordig wordt er met heel wat stammen gefokt. Naast de Twiggy-stam wordt er door Jan ook nog steeds met de Leen-stam gefokt. “Mijn vader begon zijn fokkerij met de Wachtmeester-dochter Delaleen en ruim 60 jaar later fokken wij nog steeds met die stam. Het zijn degelijke paarden uit deze stam, die in verschillende disciplines tot succes zijn gekomen.” Jan heeft de Leen-stam overgenomen van zijn vader en fokte talloze sportpaarden uit deze familie, waaronder het internationale springpaard Kyraleen (v. Quidam de Revel). “In 2003 nam Kyraleen met Caroline Müller deel aan het EK voor Young Riders en op datzelfde kampioenschap kwam Willem toen aan de start met onze hengst Karandasj. Met de laatste ronde voor de boeg stonden ze eerste en tweede. Kyraleen pakte goud en bij Willem ging het in de laatste lijn mis, twee fouten brachten hem op de zevende plaats. Toen wist ik even niet of ik nou moest huilen of lachen, maar al met al is het toch een mooie herinnering”, blikt Jan terug.

“De kracht van de moederlijn is niet te onderschatten. Ik heb liever een wat mindere merrie uit een goed nest dan omgekeerd. Je kunt een paard namelijk wel wat leren, maar je kan hem in principe niet veranderen. Het is net als bij hout. Dat kun je wel schilderen, maar het blijft hetzelfde hout. Neem nou de stam van Poline van familie Denneboom, waaruit naast Scandic ook de wereldtoppers Chaman en Luidam gefokt zijn. Drie absolute toppaarden met allemaal dezelfde wil om te winnen en dezelfde wilskracht, in beide disciplines. Dat vind ik fascinerend, want dat is echt geen toeval.” De sport is altijd leidend geweest, maar toch vindt Jan het niet zaligmakend. “Op een gegeven moment heb ik Twiggy en Ulaleen, een van Amor afstammende kleindochter van stammoeder Delaleen, als jonge merries laten rijden. Adinda de Heij werkte toen bij ons op de kliniek en zij leidde Ulaleen op, en Twiggy werd gereden door Janny Horsey. Het was voor mij toen vanzelfsprekend dat paarden in de sport moesten worden uitgebracht, maar daar ben ik toch wel wat op teruggekomen. Want wat heeft het mij opgeleverd? Het heeft vooral veel gekost, zeker in die tijd dat er nog geen combinatie mogelijk was met de fokkerij, zoals nu met embryo-transplantatie het geval is.”

Bewijs voor buitenwereld

Pleit een prestatiegerichte fokker als Jan Greve er dan voor om fokmerries niet uit te brengen in de sport? “Ik heb me altijd afgevraagd waarom ik aan een ander moet bewijzen dat een paard goed is. Want zo zie ik het bij een merrie uit een goede stam: die breng je alleen uit in de sport om aan de buitenwereld te laten zien dat ze goed is. Tegenwoordig moet er eerst 1.50m of 1.60m achter staan als bewijs dat het een goede is. Als ik overtuigd ben van de kwaliteiten van een paard, ga ik geen jaren investeren in de sport, want het paard aan sich wordt er met het oog op de fokkerij niks beter door. Daarom zet ik ook met een gerust hart jonge merries in voor

de fokkerij, zonder dat ze zelf in de sport worden uitgebracht. Mensen kunnen me beter gewoon gelijk geloven als ik zeg dat het een goede is”, lacht Jan. Dat inschatten van de kwaliteiten begint bij Jan gelijk als veulen al. Van ieder fokproduct houdt hij een kaart bij met daarop geschreven alle bevindingen qua exterieur, gezondheid, gedrag, intelligentie, vrij bewegen en vrijspringen. “Dat geeft heel veel informatie. Laatst moesten we jonge merries laden en moest ik er eentje meenemen, zij liep zó zonder twijfel uit de groep achter me aan het tweepaardswagentje op. Thuis heb ik gelijk op de kaart gekeken, en inderdaad: als veulen en jaarling had ik ook al geconstateerd dat het een heel verstandig paard is, met een plezierig karakter. En al die eigenschappen neem ik mee in mijn beslissing om een merrie wel of niet in te zetten voor de fokkerij. Zeker vroeger, voordat embryo-transplantatie veelvuldig toegepast werd, was het essentieel om zo snel mogelijk inzicht te krijgen in die primaire kwaliteiten en in welke mate een merrie dat vererft. Dat is niet uit te drukken in bijvoorbeeld een index.”

Focus op springpaardenfokkerij

Voor komend jaar verwacht Jan samen met zijn vrouw Anneke maar liefst 44 veulens. “Dat zijn zowel dressuur- als springveulens. Ik heb heel wat dressuurpaarden gefokt en opgefokt, maar mijn hart ligt uiteindelijk toch bij de springpaarden. Het aantal veulens willen we wat gaan afbouwen en dus met name in de springrichting verder gaan. Dat komt ook omdat de springpaardenfokkerij naar mijn mening reëler is. Bij de dressuurfokkerij speelt de rijderij een nog veel grotere rol en dat is vaak een crime.”

Bovendien heeft Jan met zonen Willem en Kees twee opvolgers in de springsport. “Willem staat altijd al op eigen benen, die weet niet eens wat subsidie is. Bij hem staan de sportpaarden en een aantal hengsten, zoals Mees en On the Spot. Kees was altijd helemaal gericht op voetballen, dat deed hij zes dagen in de week, en is daarna medicijnen gaan studeren. Maar na driekwart jaar kwam hij tot de conclusie dat de paardensport hem toch meer trok. Als je wat wil in deze sport, moet je daar geen jaren meer mee wachten, zei ik hem, dus nu zit hij de hele dag op een paard.” Beide zonen kwamen dit seizoen aan de start in de Blom Hengstencompetitie. Samen met Willem fokt Jan met de stam van de Mermus R-merrie Selien. “Jaren geleden

Zoon Kees Greve brengt de KWPN-hengst Oosterbuur (v.Etoulon VDL) uit in de Blom Hengstencompetitie Springen.

Samen met Willem staat Jan te boek als fokker van de beloftevolle Diamant de Semilly-zoon On the Spot. Deze hengst werd ingeschreven bij het KWPN met 88,5 punten.

KWPN-HENGSTEN

- › **Creool** (v.Akteur) ISP 1.40m
- › **Foreign Affair** (v.Rock Forover) IDP Lichte Tour
- › **Forum** (v.Furioso)
- › **Madison** (v.Guidam) ISP 1.40m
- › **Lingo van de Watermolen** (v.Connect) ISP 1.40m
- › **Fibonacci** (v.Carambole)
- › **Mauro Turfhorst** (v.Zonik)
- › **Mees van de Watermolen** (v.Vannan)
- › **Haynes GH** (v.Carambole)
- › **Tjungske** (v.Carthago)
- › **On the Spot** (v.Diamant de Semilly)
- › **Pythagoras** (v.Julio Mariner xx)
- › **Lifestyle** (v.Cicero Z)
- › **Watermill Swatch** (v.Mytens xx)

had Willem de merrie Uceline en Arnold Kootstra tipte hem toen over een merrie uit diezelfde familie. Zo hebben we Selien gekocht en dat is een geweldige fokmerrie gebleken.” Uit deze lijn fokten de Greves onder meer de Grand Prix-merrie Elien (v.Carambole), tegenwoordig gereden door Katharina Offel, die zelf ook weer aan de basis staat van opvallende paarden

zoals Karel W (v.Comme Il Faut), Kathelien W (v.Cornet Obolensky) en de KWPN-goedgekeurde hengst On the Spot (v.Diamant de Semilly).

Vertrouwen op gevoel

Naast een reeks 1.50/1.60m-paarden fokte Jan Greve al tien KWPN-goedgekeurde hengsten, waaronder ook Blom Cup-kampioen Mees van de Watermolen (v.Vannan). “Die komt ook weer uit een goede stam, namelijk de stam van familie Morsink, waaruit onder andere Authentic gekomen is. Ook de stam van de Voltaire-dochter Jorella, aangekocht als tweejarige bij familie Te Poele, is al heel productief bij ons gebleken. En soms moet je ook gewoon even wat geduld hebben met een stam, zolang het fundament maar goed is. Zo fok ik ook nog steeds met de lijn van de Carthago-merrie Oselli, waarmee Willem op het hoogste niveau sprong en die uit de stam van Burggraaf komt. Haar nakomelingen vielen mij in eerste instantie niet zo mee, maar nu lijkt ik met de Dakar VDL-dochter Jedoselli W toch weer een goed fokkende kleindochter te hebben. Als fokker moet je altijd kritisch zijn, maar je moet ook op je gevoel durven te vertrouwen. Dat gevoel is moeilijk uit te leggen, maar bij mij wel altijd heel bepalend geweest.” •